

Negentiende zondag door het jaar A

1 Kon 19, 9a.11-13a

Rom 9,1-5

Mt 14,22-33

Over het water naar Christus toe!

Een boot op het water, geteisterd door de golven, het is een beeld van ons geloof, te midden van de gevaren, de twijfels en het ongeloof. Wij kunnen inderdaad heel wat tegenwind krijgen in ons leven, waardoor ons geloof schipbreuk dreigt te lijden: de ziekte of de dood van een jonge, talentrijke vriend, een mislukking met de kinderen in het gezin, een tegenslag op het werk, een bekoorlijke ontmoeting, een grove fout die niet meer recht te zetten is. Wij kunnen in ons leven door vele golven geteisterd worden. Pijn, kwaad en dood bedreigen ons en trekken ons naar beneden, onder water.

Stilstaand water is in de bijbel het symbool van de dreigende de dood. Vandaag hoorden wij dat Jezus juist "over" het water liep. Het is een beeld om te zeggen dat het hier gaat over een ontmoeting van de leerlingen met de Heer, die de dood heeft overwonnen, met de verrezen Heer, dus. Mattheüs heeft de tekst weergegeven zoals die in de liturgie van de eerste Kerk - dus na de verrijzenis - werd gebruikt. De jonge geloofsgemeenschap, die vervolging en moeilijkheden kende, kwam samen om eucharistie te vieren en werd bemoedigd, sterker dan elke tegenkanting of dood, door deze ontmoeting met de verrezen Heer, die hen bovenop het water toewentte: "Kom!"

Als wij ons door onheil bedreigd voelen, is het echter dan zo moeilijk om die verrezen Heer te herkennen, juist zoals voor de leerlingen in de boot trouwens. "Zij meenden een spook te zien", een angstaanjagende verschijning. Geloven in Jezus betekent: zich durven toevertrouwen, niet aan de macht van de angst, maar aan de kracht van de liefde. Wie in moeilijkheden zit, zal op dat moment spontaan helemaal geen redding verwachten van Jezus' liefde. Neen, in een crisis zijn wij zo overspoeld door onze problemen dat wij verlamd geraken van de schrik. Dan kijken wij vooral naar de gevaren die onze persoon bedreigen, zodat wij dan geen oog hebben voor de liefde die ons toch draagt, die ons omringt, die op ons afkomt en die ons redding kan brengen.

Bij problemen is angst echter een slechte raadgever. Christen-gelovigen herkennen, ook te midden van de mislukkingen, een uitnodiging tot een surplus aan liefde, - een liefde die zichzelf vergeet, zoals de verrezen Heer ons die voorleeft en die sterker is dan elke dood. Wij geloven dat het de liefde is, die ons de vindingrijkheid en de creativiteit kan geven om de tegenkantingen, die op ons af komen, het hoofd te bieden.

Petrus stapte uit de boot en liep over het water van dreiging en dood naar Jezus toe. Dat wil zeggen dat Petrus midden in de storm een stap zet die indruist tegen elk gezond verstand en tegen de normale, spontane reactie van de mens in nood. In de plaats van zich met beide handen vast te klampen aan eigen zekerheden, overwint Petrus hier zijn angst en steekt zijn hand uit naar de Heer, een gebaar van vertrouwen en overgave aan de liefde die zichzelf vergeet.

Maar, weldra begon hij toch opnieuw te twijfelen, zoals wij zo dikwijls. Ons geloof is nooit af. Het ontwikkelt mee met ons leven, met onze persoon, en kent dan ook steeds opnieuw hoogten en laagten. Naarmate wij ouder worden, krijgen wij immers steeds nieuwe ervaringen te verwerken, nieuwe redenen voor ons geloof om te gaan twijfelen. Inderdaad. Maar geloof groeit juist door het overwinnen van de telkens nieuw opkomende twijfels.

In plaats van naar Jezus te blijven zien, kon Petrus het niet laten toch weer naar de golven en de wind te kijken, toch weer aan de angst te denken voor zijn eigen persoon. Wie zijn blik afwent van de liefde en weer naar zichzelf kijkt, kan alleen maar constateren hoe kritiek zijn situatie geworden is. Wie een moment aarzelt te vertrouwen in de kracht van de zichzelf-vergetende liefde en weer op eigen macht gaat speculeren om de gevaren te bezweren, zinkt weldra weg in het water. Telkens opnieuw dient onze twijfel overwonnen te worden. Tot wij durven grijpen naar de enige, echt reddende hand: de liefde die dankbaar en belangeloos zichzelf geeft, breekt en deelt. Als wij de zichzelf-vergetende liefde erkennen als de enige God in ons leven, dan gaan de wind en de storm liggen.

Pater Frans s.j.